

Ахмедов Г.Д., Кадыров М.М. Наркомания: преступность, ответственность. – Ташкент, 1989; Дидковская С.П., Фесенко Е.В., Гарницкий С.П. Наркомания: уголовно-правовые и медицинскиепроблемы. – Киев, 1989.

2. <http://www.schoollife.org.ua/вітчизняна-наркостатистика/>

3. <http://nc-nasihatplus.com.ua/narkostatistika-ukrainy-neuteshitelna.html>

4. Дунаевский В.В., Стяжкин В.Д. Наркомании и токсикомани. – Л., 1990. – С.104.

5. Личко А.Е., Битненский В.С. Подростковаянаркология. – Л., 1991.– С.287.

Гуйван О.О., викладач
Вінницького вищого професійного
училища ДДСО при МВС України

ЗНАЧУЩІСТЬ ЕФЕКТИВНОГО УПРАВЛІННЯ ТА ФУНКЦІОНУВАННЯ СОГ

На сьогоднішній день, у контексті постійного реформування ОВС, як найчисельніша (на сьогодні загальна чисельність складає 245000 осіб) [1] дана правоохоронна організація протидії злочинності, яка діє на території всієї України, має суттєві проблеми щодо організації діяльності своїх формувань.

Особливості професійної діяльності її суб'єктів, тобто учасників, що залучаються до складу СОГ, потребують подальшого вдосконалення, орієнтованого передусім на оптимізацію, правове регламентування та підвищення ефективності роботи СОГ. Відповідно до розглянутого вище, було з'ясовано, що СОГ має два основні компоненти своєї діяльності. Першим є правовий (юридичний) компонент. Він реалізується тому, що СОГ є розповсюдженим організаційним формуванням ОВС України, діяльність яких базується на нормативно-правових актах держави, її учасники наділені

правовими повноваженнями та відповідальністю. Наступним компонентом є психологічний складник юридичної діяльності СОГ. Він безпосередньо пов'язаний із тим, що її учасники взаємодіють між собою, впливають одне на одного, а також спільно реалізують поставлені завдання з розкриття та розслідування кримінальних правопорушень. Командна робота СОГ спрямована на досягнення цілей юридичної діяльності, а саме необхідності забезпечення умов для функціонування правової держави та нормальної життєдіяльності (безпеки життя та здоров'я, прав власності) кожного конкретного громадянина та держави загалом. При цьому психологічні процеси відбуваються як всередині вказаної команди, так і між нею та об'єктами юридичної діяльності, тобто особами, які порушують правові норми або володіють інформацією, вагомою для розкриття та розслідування кримінальних правопорушень, і їхньої профілактики. [4]

Безумовно, значна відповідальність покладатиметься саме на слідчого, як на особу, наділену процесуальними повноваженнями. Тому керівництво групою повинно здійснюватися за такими положеннями: а) колегіальне розслідування провадження поєднане з особистою відповідальністю керівника СГ(СОГ) за хід розслідування та прийняття стосовно неї рішення в цілому; б) обов'язкове виконання слідчими групи письмових вказівок, доручень керівника цієї СГ(СОГ).

Якщо розслідування потребує проведення інтенсивних та тривалих гласних слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій і ведеться «по гарячих слідах», то ініціативу щодо створення СОГ повинен мати і слідчий, який здійснює це провадження (до моменту створення СОГ). А коли на розгляді у слідчого перебувають матеріали про приховані злочинні діяння, то ініціатива щодо створення СОГ повинна належати лише цьому слідчому, у той час як затверджуватися постановою начальника слідчого підрозділу або прокурора та наказом керівника органу внутрішніх справ. [2]

Своєчасність створення СГ(СОГ) залежить і від своєчасності надання керівниками правоохоронних відомств

відповідної вказівки, розпорядження, наказу начальника оперативного та слідчого підрозділу про створення групи. Таке розпорядження має містити в собі, крім вказівки керівнику слідчого підрозділу про створення СГ, ще й завдання керівникам інших підрозділів про оперативне, криміналістичне, технічне, фінансове забезпечення діяльності групи, якщо цього потребують обставини вчиненого правопорушення або ж конкретного провадження[3].

З моменту призначення слідчого керівником СГ(СОГ) він стосовно слідчих групи повинен автоматично наділятися процесуальними повноваженнями, відповідними повноваженням начальника слідчого підрозділу, а відносно працівників оперативних підрозділів – адміністративними повноваженнями.

Отже, неприпустимим є подвійне підпорядкування слідчих та працівників оперативних підрозділів і начальникові слідчого підрозділу, і начальникові ОВС.

Список використаних джерел

1. Про загальну структуру і чисельність Міністерства внутрішніх справ України: Закон України від 10.01.2002 р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу:

<http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2925-14>

2. Федченко В. М. Розслідування злочинів слідчою та слідчо-оперативною групою : правові та організаційні засади: дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 / В. М. Федченко. – К., 2004. – 250 с.

3. Федченко В. М. Розслідування злочинів слідчою та слідчо-оперативною групою: правові та організаційні засади : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня. канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 «Кримінальний процес, криміналістика оперативно-розшукова діяльність» / В. М. Федченко. – К. : НАВСУ, 2004. – 23 с.

4. Щекин Г. В. Лидерство и руководство / Г. В. Щекин // Основы психологических знаний. – 1999. - №5 – С. 117 – 121.